

fuld . . . Da kom hun i sin Lysskikkelse henimod mig, tog mig om Hovedet og kyssede mig paa Panden. „Min Velsignelse,“ sagde hun.“

Betty havde foldet Hænderne foran Brystet og stirrede skrækslagen paa ham.

„Emanuel . . . !“

Stille, Søster! Lad os være ydmyge! . . . Hvorfor foruroliges du? Har du aldrig i Ensomheden følt, at Aanderne omsvæver os? . . . Og er det dog ikke en trøstefuld Tanke, at Himmeriges Rige er os saa nær! Er det ikke dejligt at vide, at vi daglig omgives af dets usynlige Herlighed, at vi kun har et eneste lille Skridt at vandre, naar Døden, vor Forløser, aabner vort Jordefængsel for os og kaster vor usle Fangedragt i Graven til Føde for Ormene?“

Betty sad ubevægeligt stille.

„O ja, Emanuel!“ udbød hun med eet i Ekstase og greb om hans Haand.

V

Heden var i Løbet af Dagen bleven stadig mere kvælende, og allerede midt paa Eftermiddagen herskede der et Mørke, saa man inde i Stuerne næppe kunde se, hvad Klokken var. Pludselige Vindstød foer hen over de tørre Marker og indhyllede Egnen i en Sky af askeagtigt Støv; Hanerne rundt om i Gaardene galede, og Svalerne fløj som i Dødsensvaande hid og did over Vejene. Af og til hørtes den underjordiske Rumlen af en fjern Torden.

Ved Solnedgang — mens i Vest en sorteblaa Sky-masse hævede sig som et uformeligt, elefantagtigt Himmeldyr op fra Horisontens mørkerøde Blodsø — fyldtes Højskolens store Foredragshal paany til sidste Plads; og trods Heden og Hs. Ekscellence Kultusministerens Nærværelse fortsattes Striden fra om Formiddagen med ufor-